

Sygn. akt VI Ka 530/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli (spr.)

Sędziowie SO Edyta Gajgał SO Andrzej Wieja

Protokolant Jolanta Kopec

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Lesława Kwapiszewskiego

po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2013r.

sprawy **R. D.**

oskarżonego z art. 190 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze VIII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Kamiennej Górze

z dnia 26 lipca 2013 r. sygn. akt VIII K 415/13

I. uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. D.i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Jeleniej Górze VIII Zamiejscowemu Wydziałowi Karnemu z siedzibą w Kamiennej Górze do ponownego rozpoznania,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. K. kwotę 516,60 zł w tym 96,60 zł podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt VI Ka 530/ 13

UZASADNIENIE

R. D. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 23 lutego 2013r. w K., woj. (...) groził R. W. popełnieniem przestępstwa na jego szkodę poprzez zabicie przy czym groźba ta wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, tj. o czyn z art. 190§1 kk;
2. w dniu 23 maja 2013r. w K., woj. (...), groził R. W. popełnieniem przestępstwa na jego szkodę poprzez zabicie przy czym groźba ta wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, tj. o czyn z art. 190§1 kk.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze VIII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w K. wyrokiem z dnia 26 lipca 2013r. w sprawie VIII K 415/13:

1. R. D. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie

I części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 190§1 kk i za to na podstawie art. 190§1 kk wymierzył mu karę 4 miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując go jednocześnie do wykonywania w tym czasie nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym;

2. R. D. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie

II części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 190§1 kk i za to na podstawie art. 190§1 kk wymierzył mu karę 4 miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując go jednocześnie do wykonywania w tym czasie nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym;

3. na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk orzekł wobec R. D. karę łączną w wysokości 6 miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując go jednocześnie do wykonywania w tym czasie nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym;

4. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. K. kwotę 664,20 zł;

5. na podstawie art. 624§1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił R. D. od ponoszenia kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa i nie wymierzył mu opłaty.

Powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonego zaskarżyła jego obrońca, adw. E. K., zarzucając brak wniosku oskarżonego o wydanie wyroku w trybie art. 335 kpk bez przeprowadzania rozprawy, albowiem apelacją obrońca cofnęła oświadczenie oskarżonego R. D., wyrażające zgodę na dobrowolne poddanie się karze, co skutkuje brakiem wniosku oskarżonego o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy, albowiem z uwagi na upośledzenie oskarżonego, zarówno w dacie wyrażenia zgody w postępowaniu przygotowawczym, jak również i w dacie posiedzenia Sądu Rejonowego, był on przekonany, iż wyraża zgodę na dobrowolne poddanie się karze i nie przeprowadzanie postępowania sądowego za to, że w dniu 23 maja 20163r. na korytarzu budynku, w którym mieszka, pod swoimi drzwiami krzyczał wulgarnymi słowami, tym samym hałasując, ale nie grożąc R. W., co skutkuje brakiem przesłanek do zastosowania art. 335 kpk.

Stawiając powyższy zarzut autorka apelacji wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego poznania celem przeprowadzenia postępowania przed Sądem I instancji.

Niezależnie od powyższego obrońca oskarżonego podniosła dodatkowo następujące zarzuty:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść polegający na stwierdzeniu, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na uznaniu oskarżonego za winnego popełnienia przestępstw z art. 190§1 kk

i tym samym ziściły się przesłanki do wydania względem oskarżonego wyroku

w trybie art. 335 kpk, podczas gdy na takie ustalenia nie pozwalają dowody zgromadzone w aktach sprawy, w szczególności wyjaśnienia oskarżonego, zeznania świadka J. R. oraz nagrania na płycie CD, z których to dowodów, (w szczególności nagrania) wynika, iż oskarżony nie kierował względem R. W. gróźb, iż go zabije, a jedynie padły wyzwiska;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż R. W. obawiał się spełnienia skierowanych pod jego adresem przez oskarżonego gróźb (a tylko taka obawa spełnienia gróźby stanowi uznanie, iż sprawca dopuszcza się popełnienia czynu z art. 190 kk), iż ten go zabije, albowiem już wcześniej takie gróźby miały być pod jego adresem kierowane przez oskarżonego, podczas gdy zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa złożonego przez R. W. wynika, iż obawiał się spełnienia tej gróźby z uwagi na to, że wcześniej sąsiadka J. R. miała mu powiedzieć, że R. D. w jej obecności groził śmiercią R. W., co okazało się oczywistą nieprawdą, albowiem świadek J. R. zaprzeczyła tym twierdzeniom R. W., co Sąd Rejonowy w zupełności pominął;

3. naruszenie przepisów postępowania mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, a to przepisów art. 4 kpk, art. 5§2 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, polegające na jednostronnej, dowolnej ocenie dowodów, przyjęciu za wiarygodne zeznania R. W. oraz jego żony i świadka P., którzy mieli powody, aby zeznawać na niekorzyść oskarżonego i tym samym uznanie za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, albowiem pomimo nie przyznawania się konsekwentnego do winy, wyraził zgodę na dobrowolne poddanie się karze, przy czym Sąd I instancji w zupełności pominął stan upośledzenia oskarżonego, co powinno skłonić Sąd Rejonowy do dużej ostrożności co do składanych przez niego nie tylko wyjaśnień, ale również deklaracji co do dobrowolnego poddania się karze.

Stawiając powyższe zarzuty na zasadzie art. 427§1 i art. 437§2 kpk autorka apelacji wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, względnie zmianę zaskarżonego wyroku i odmienne orzeczenie co do istoty sprawy przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuczanych mu czynów.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie jest pozbawiona racji, co skutkowało uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Jednym z warunków zastosowania trybu skazania bez przeprowadzenia rozprawy z art. 335 § 1 k.p.k. jest ustalenie iż „okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości”, na co zwrócił uwagę Sąd I instancji w pisemnym uzasadnieniu wyroku, z czego nie wyciągnął jednak w realiach niniejszej sprawy należytych wniosków. Oskarżony nie przyznawał się do popełnienia zarzuczanych mu czynów mimo że werbalnie był „zainteresowany dobrowolnemu poddaniu się karze w drodze porozumienia z prokuratorem” (k.46). Niektóre obiektywne dowody powołane w akcie oskarżenia na poparcie sprawstwa i winy oskarżonego - np. protokół odtworzenia płyty CD nagranej przez pokrzywdzonego (k.34 – 35) - bynajmniej nie wskazują że oskarżony wypowiadał wobec pokrzywdzonego groźby bezprawne. Powyższe nakazywało Sądowi I instancji podejść do wniosku prokuratora złożonego na podstawie art.335 § 1 k.p.k. z ostrożnością przemawiająca za skierowaniem sprawy na rozprawę główną.

Zupełnie już jednak wniosek prokuratora nie powinien być uwzględniony gdy zważy się na sposób dokonania z oskarżonym uzgodnień w postępowaniu przygotowawczym. W powołanym wyżej protokole przesłuchania oskarżonego z kart 44 - 46 ani we wcześniejszym protokole przesłuchania z kart 25 – 26 nie zawarto szczegółowych propozycji kar które zawarte zostały następnie we wniosku do sądu. Propozycje te zostały sformułowane przez prokuratora na piśmie, na kartce papieru, widnieje pod nimi odrębna adnotacja „wyrażam zgodę D. R.”, brak jest natomiast jakiegokolwiek adnotacji że oskarżony propozycje te czytał (k.68). Nic nie sprzeciwia się więc twierdzeniom oskarżonego z rozprawy odwoławczej że nie wiedział „co dawali mi do podpisania”, nie czytał tego pisma, nie przeczytała mu je także osoba je sporządzająca. Gdy zważy się przy tym że oskarżony – aczkolwiek nie działał w niniejszej sprawie w warunkach art. 31 § 1 lub 2 k.k. – jest osobą z cechami lekkiego upośledzenia umysłowego, z zaburzeniami zachowania i cechami zespołu zależności alkoholowej (k.62) i że w czasie podpisywania pisma nie miał jeszcze obrońcy, tak złożony wniosek o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy w żadnym wypadku nie powinien być uwzględniony przez Sąd I instancji. Skutkować to musiało uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd I instancji skieruje sprawę na rozprawę główną i przeprowadzi postępowanie dowodowe w pełnym zakresie, następnie wyda wyrok który prawidłowo uzasadni zgodnie z wymogami art.424 k.p.k.

Na podstawie art. 29 ust.1 ustawy Prawo o adwokaturze Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. K. kwotę 516,60 zł. w tym 96,60 zł. podatku od towarów i usług, tytułem nieopłaconej obrony oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym